

SICILIAANSE KRONIEKEN

MOORDENAARS
STORM

THRILLER

INGE
P IPENBURG
B

Voor Meg

Nur 305/W041901

Bisac FIC030000

© Pepper Books

© MMXIX Tekst: Inge Ipenburg

Omslagontwerp: Studio Jan de Boer

Opmaak binnenwerk: Studio L.E.O.

Omslagfoto: Inge Ipenburg

Auteursfoto: Nico Kroon

Elke gelijkenis met bestaande personen of gebeurtenissen berust op louter toeval.

Deze uitgave kwam mede tot stand door bemiddeling van Het kantoor tje van Remco, literair agent te Amsterdam.

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

pepperbooks.nl

AMSTERDAM

MAANDAG 11 MEI 2009

Proloog

Hij was dood en het was haar schuld. Niet dat ze hem eigenhandig om zeep had gebracht, zijn keel had dichtgeknepen of iets dergelijks. Maar hij was wél dood. En het was ook haar schuld.

Daar was iedereen het over eens.

WEEKENDBIJLAGE

DE TELEGRAAF, 28 MEI 2016

Nederlanders op Sicilië

Ook voormalig schrijfster Maxine Steenstra heeft, na zeven jaar van de aardbodem verdwenen te zijn, haar geluk gevonden op het betoverende eiland. Overduidelijk trots op haar idyllische onderkomen aan de kust ten oosten van Palermo, is ze druk in de weer om met haar nieuwe partner van een bescheiden woning een paleisje te maken.

S I C I L I È

WOENSDAG 15 JUNI 2016

Hij is in aantocht.

De sirocco.

Ze zeggen dat je er gek van wordt.

Hier noemen ze hem *la tempesta di assassini*,

Moordenaarsstorm.

SICILIË

DONDERDAG 16 JUNI 2016

1.

Bloed. Het is niet het eerste woord dat haar in gedachten springt, als haar vingers zich vasthaken in een kleverige klit die voor haar ogen hangt. Waarom zou het ook? Haar hersens zijn druk bezig om andere woorden te vormen bij de beelden die schoksgewijs in haar geheugen opduiken.

Hotelkamer is het eerste woord. Daarvoor heeft ze trouwens geen beelden uit haar geheugen nodig. Dat is meteen duidelijk als ze de pluk haar opzij geschoven heeft en de onbekende, schemerige ruimte bekijkt. Tafeltje, stoel ervoor, voeteneinde van een bed, gordijn, twee deuren. Het volgende woord is een voor de hand liggende conclusie: toerist. Bijna ingehaald door woord nummer drie: man. Een woord waar geen beeld bij hoort, nog niet, maar waar ze wel zeker van is. Wanneer een bonkende koppijn en vervolgens een golf van misselijkheid haar overvallen, weet ze even genoeg.

Kotsen, is het volgende woord. Het eerste woord tevens dat haar tot actie dwingt.

Ze hijst zich overeind, strompelt naar de dichtstbijzijnde deur en trekt hem open. Gelukkig is het de deur naar de badkamer, want als ze de andere had gekozen zou de golf braaksel die naar buiten spuit een stinkende schandvlek achtergelaten hebben in een onbekende hotelgang. Nu belandt deze voor het grootste deel in een toiletpot, waar ze net op tijd tegenaan struikelt.

Water, is het volgende woord als ze, zittend op haar knieën, de bittere smaak van gal proeft die zich door haar mond verspreidt en haar slokdarm in de fik steekt. Max krabbelt overeind en draait de kraan van de wastafel open. Ze ziet haar beeltenis in de spiegel erboven.

‘Hè?’ is het eerste woord dat ze hoort, omdat ze het met schorre stem

tegen haar spiegelbeeld zegt. 'Wat is dit', zou het moeten zijn, maar haar geest is nog niet in staat tot het formuleren van meer dan één woord tegelijk. Donkere plekken ziet ze op haar wang en op haar slaap. Ze brengt haar handen naar haar gezicht. Dezelfde donkerrode plekken bedekken de vingers van haar rechterhand. De linkerhand is voor het grootste deel bruinrood met op haar pink een gebobbelde korst die verder breekt als ze haar vingers buigt en strekt. Er zitten vegen over haar borsten, en de klit in haar lange, blonde haar is onmiskenbaar van een kleverige, donkere substantie, en niet van zweet.

Ze draait zich om. Ze loopt een paar passen de hotelkamer in. De zware gordijnen maken het onmogelijk meer dan schemerige contouren te zien. Lichtknopje, denkt ze. Zoekend glijdt haar hand langs de muur, haar blik is nog steeds op de kamer gericht. Ze knijpt haar ogen tot spleetjes als ze een schakelaar gevonden heeft en de kamer in het helgele licht van een ouderwetse plafonnière baadt. Maar of ze haar ogen nu samenknijpt of niet, wat ze ziet blijft hetzelfde.

Donkerrode vlekken zijn als enorme opgedroogde druppels over het beige laminaat verspreid. Dezelfde vlekken zitten in grote hoeveelheden op het omgewoelde dekbed, op het kussen en aan het hoofdeinde van de matras. Dan pas springt het woord in haar gedachten: bloed. De hele kamer ligt vol bloed. Wat is er in godsnaam gebeurd?

Als ze vanuit de schemerige hotellobby naar buiten stapt, is de overgang naar het felle zonlicht zó heftig dat ze haar ogen niet open kan houden. Noodgedwongen maakt ze hortend en stotend een extra rondje met de draaideur.

Ze is blij dat er niemand bij de receptie zit, dat niemand getuige is van haar idiote vertrek. Sowieso is het een prettig idee dat niemand haar het hotel ziet verlaten. Als ze, nog steeds driftig knipperend met brandende ogen, uiteindelijk buiten staat realiseert ze zich hoe stom ze is geweest. Ze had natuurlijk op zijn minst de tijd moeten nemen om te kijken of er in de kamer nog spullen waren van iemand anders. Van de man.

Dan had ze misschien aanknopingspunten gevonden om de nacht te kunnen reconstrueren. Het enige wat ze zich nu kan herinneren is de bloedhete stofwind van de naderende sirocco. Maar dat is niet zo moeilijk, want die is er nog steeds. Toegenomen in hevigheid slaat hij vlagen zandkorrels in haar gezicht.

Ze weet gelukkig wel meteen waar ze is. Het enige hotel vlak bij het dorp, aan de boulevard. Ze is er nooit eerder geweest, kent de eigenaar niet en niemand die er werkt. Een geluk bij een ongeluk. De wazigheid van haar gedachten en de smaak in haar mond van het drinkgelag doen haar hartstochtelijk naar een espresso verlangen, maar het lijkt haar geen handige actie om in de buurt van het hotel haar ochtendshot te halen. Zolang ze geen flauw idee heeft wat er in de hotelkamer is gebeurd, kan ze maar beter zo onzichtbaar mogelijk blijven.

Er zijn gelukkig nauwelijks mensen op de boulevard. Alleen een paar toeristen trotseren de storm en proberen op hun smartphone of tablet de woeste golven, het cirkelende zand en de zwiepende bomen vast te leggen.

Hoewel de dorpsbewoners het natuurgeweld met de luiken gesloten aan zich voorbij laten gaan, zou het toch zomaar kunnen dat een vaste ochtendwandelaar zich stoïcijns aan zijn gebruikelijke ritueel houdt. Max moet er niet aan denken een van haar dagelijkse gedagzeggers tegen te komen. De op zijn zachtst gezegd 'onfrisse aanblik' die ze biedt, met de donkere klitten in haar haar en de uitgelopen mascara, wijzen overduidelijk naar de nacht ervoor. Niemand hoeft getuige te zijn van haar *walk of shame*.

De bergen zijn nog gehuld in de tientallen tinten groen van de lente en vormen een prachtig decor voor de schuimkoppen op de diepblauwe zee. Het kan haar gestolen worden.

Haastig schiet Max een zijstraatje in.

2.

Wil Heerema loopt langs de receptie van het kleine hotel aan de boulevard en reageert met een kort knikje op het vrolijke *'Buongiorno!'* van de man die net achter de balie vandaan komt. Het is vroeg. Nou ja, vroeg, het is half negen. Maar de afgelopen nacht in aanmerking genomen, is dat nog verdomde vroeg. Het zweet gutst langs zijn nek, zijn overhemd plakt aan zijn rug. Hij is blij om weer binnen te zijn. Airco. Normaal gesproken is hij daar geen liefhebber van, maar vanochtend zet hij zijn principes graag opzij. Buiten giert de storm, een bloedhete storm. Om half vier vanochtend was het al 36 graden en inmiddels is het dik in de veertig. Voor zover hij de man van het koffiebarretje begrepen heeft, komt dit natuurverschijnsel een paar keer per jaar voor, maar zelden in juni. Pech. Net nu hij op het vliegveld een auto gehuurd had om vanuit het dorp een paar mooie trips over het eiland te maken. Misschien moet hij straks toch proberen om richting de Etna te rijden. Wie weet is de temperatuur een stuk aangener in de bergen.

Zou hij het af willen laten hangen van de vrouw op zijn hotelkamer? Hij weet het niet. Daarvoor is de herinnering aan de afgelopen nacht te vaag. Te onduidelijk. Toen hij vanochtend wakker werd en naast zich keek in het smalle tweepersoonsbed, wist hij nauwelijks wie ze was.

Het kan aan de drank gelegen hebben, maar nu zijn hoofd na een dubbele espresso iets helderder begint te worden, weet hij bijna zeker dat ze nauwelijks iets over zichzelf heeft verteld. Niets persoonlijks in ieder geval.

Een ongewone ervaring. Hij is meestal degene die weinig informatie verstrekt en liever luistert, wat voor de meeste mensen die hij tegenkomt over het

algemeen een startsein blijkt te zijn om hun hele hebben en houwen op tafel te leggen. Deze vrouw dus niet. 'Noem me maar Max,' had ze gezegd. 'Van Maxima, alleen dan zonder koning.' Daar bleef het bij.

Max, hij vraagt zich af of het haar echte naam is. Hij hoopt maar dat ze cappuccino drinkt. Dat doen de meeste vrouwen toch? Het was nog een hele toer geweest om uit te leggen aan de man achter de counter van het koffiebarretje dat hij een dubbele espresso meteen op wilde drinken, maar ook een dubbele mee wilde nemen plus een cappuccino en twee chocoladecroissants. Zijn Engels was prima, en ook in het Frans en Duits had hij zijn wensen kenbaar gemaakt, maar de talenkennis van de man achter de counter beperkte zich blijkbaar tot zijn moedertaal, aangevuld met gebarentaal. Beide onontgonnen gebied voor Wil Heerema.

Gelukkig kwam er hulp van een klant die na hem binnenkwam. Vol verwondering keek Wil toe hoe daarna de bestelling van zijn tolk werd klaargemaakt, terwijl hij zijn loeihete dubbele espresso naar binnen slurpte. De barman sneed een wit kadetje open, om er vervolgens een grote hoeveelheid ijs in te proppen. Terwijl de klant wat muntgeld op de bar legde, hapte hij met zichtbaar plezier in de eigenaardige combinatie.

Rare gasten, die Sicilianen, concludeerde Heerema terwijl hij zijn eigen bestelling in ontvangst nam.

Hoewel hij niet zeker wist of zijn bedgenote hier al lange tijd woonde en misschien wel dolenthousiast de plaatselijke rituelen had omarmd, leek het hem geen goed idee om ijs voor haar mee te nemen als ontbijt. Het 'beleg' op het witte bolletje zou ongetwijfeld een kledderige drek zijn geworden in deze hitte. Dat is overduidelijk, nu hij terug in de koele hotellobby het zweet langs zijn rug voelt lopen terwijl hij onhandig manoeuvrerend zijn gezandstraalde gezicht met zijn arm probeert schoon te vegen.

Met zijn elleboog bonst hij zacht tegen de kamerdeur, hopennd dat ze inmiddels wakker is. Er komt geen reactie. Logisch, hij maakt nauwelijks geluid. Hij klemt met een hand de bekertjes koffie en het zakje met chocoladecroissants op buikhoogte tegen zijn lichtblauwe shirt, waarop inmiddels ook aan

de voorkant de eerste tekenen van doorzweeten te zien zijn, en hij klopt met zijn knokkels op de deur.

Nog steeds geen enkele reactie. Zijn bedgenote is blijkbaar nog volledig onder zeil.

Zuchtend zoekt hij in de zak van zijn spijkerbroek naar de sleutel. Met zijn voet duwt hij de kamerdeur open, die behoorlijk tegenstribbelt dankzij de dranger.

'A good-a-morning, room-a-service!' Zijn poging er een Italiaans accent aan te geven klinkt gênant en kinderachtig. 'Eikel,' mompelt hij tegen zichzelf. Maar ja, zo vaak stapt hij niet een hotelkamer binnen waar hij de nacht heeft doorgebracht met een vreemde vrouw. 'Niet zo vaak' is trouwens het understatement van de eeuw, 'nooit' komt dichterbij de waarheid. Hij moet een beetje grinniken. Een goed begin van je vakantie, jongen. Doorbreek de vertrouwde patronen. Dat kan helemaal geen kwaad.

Er volgt geen reactie op zijn begroeting. Er is geen beweging in het rommelige bed te zien. Er klinkt geen enkel geluid in de kamer. Ook haar zachte snurkje, dat zijn zoektocht in het schemerdonker naar zijn broek en shirt begeleidde, is niet meer te horen.

De kamer is nog steeds in duisternis gehuld. Hij schuifelt voorzichtig door de ruimte naar het schrijftafeltje en zet op de tast de koffie en de croissants neer. Met een ruk trekt hij de zware gordijnen open.

'Riiiize and-a shiiine!' Weer zo'n stomme Italiaanse imitatie. Waarom doet hij zo idioot? Het maakt niet uit, er komt geen reactie. Het bed is leeg. De deur naar de badkamer staat open, en ook daar is niemand te zien. Max is verdwenen. Het is een onverwachte teleurstelling voor Wil.

Een nieuwe aanslag op zijn humeur volgt wanneer hij de kamer rondkijkt.

Overblijfselen van een losbandig leven van slechts één nacht.

Die constatering geeft nauwelijks zijn verbazing weer. Aan een kant van het bed ziet hij tientallen glasscherven vergezeld door een lege en een halfvolle wijnfles.

Her en der verspreid over de vloer liggen kleurrijke flesjes uit de minibar. Op het ronde tafeltje staat alleen nog de voet van een glas met een wijnkoeler

op zijn kant ernaast; een opengeklapte pizzadoos met de inhoud half aangevreten ligt op de enige stoel in de kamer. Zijn donkerblauwe onderbroek hangt aan een spijl van het bed en maakt het ranzige geheel compleet.

Maar het ergste zijn de vlekken. Op de witte lakens, het maïsgele dek, het beige laminaat, overal ziet hij vlekken. Bloedvlekken, net zo donker als de kleverige afdruk die het zakje met chocoladecroissants op zijn bezwete shirt heeft achtergelaten.

3.

Als Max het zijstraatje inschiet, is ze zich voor het eerst bewust van een steekende pijn in haar linkervoet. En dat niet alleen, haar hele voetzool schrijnt in haar sandaal. Ze neemt niet de tijd om te kijken wat er aan de hand is en probeert op de buitenkant van haar voet te lopen om stevig te kunnen blijven doorstappen, opnieuw blij dat ze geen bekenden tegenkomt. Ze zouden haar niet laten gaan voor ze in detail uitgelegd heeft waarom ze mank loopt.

Zo goed en kwaad als het gaat, strompelt ze de steile weg omhoog.

Dorpelingen klonteren op het plein samen bij een van de groente-en-fruitkarretjes voor hun dagelijkse boodschappen. De rest van de dag blijven ze binnen. Max kent het patroon inmiddels.

Ze zijn niet gek, die Sicilianen. *Lo scirocco ti fa pazzo*, zo luidt het gezegde: de sirocco maakt je krankzinnig. Maar ze weten heus wel dat dat flauwekul is. Ze zijn zo verstandig om binnen te blijven, omdat het alternatief is dat je gezandstraald wordt door het met grote kracht rondgeblazen stof en gruis. Thuis zitten met alles potdicht en afwachten tot de storm gaat liggen, dat is de beste optie, luisterend naar sirenes van de van hot naar her rijdende brandweerwagens. Want brand en de sirocco zijn onlosmakelijk met elkaar verbonden.

Lo scirocco dà fuoco a tutto: de sirocco zet alles in vuur en vlam. *Weird* eigenlijk, al die mythen die nog steeds aangehaald worden. Theater, daar moet het mee te maken hebben. Ze zijn er dol op. Het plezier druipt ervanaf als een Siciliaan met een beschuldigende blik omhoogkijkt en een geheven vuist schudt naar de denkbeeldige weergod die hiervoor verantwoordelijk is.

De sirocco zet alles in vuur en vlam, maar niet heus. Het zijn gewoon de

bewoners zelf, die wat land aan de bossen willen onttrekken of gewoon slordig zijn met een peuk. Alleen klinkt dat veel te prozaïsch. Theater, tradities en verhalen die van generatie op generatie doorverteld worden, verfraaien de realiteit. Max houdt ervan.

Ze is de groentekar voorbij en begonnen aan de eindeloze hoeveelheid treden naar boven. Het is lastig lopen met een pijnlijke voet, een kater en weinig slaap. Haar ademhaling schiet omhoog, haar hart gaat tekeer. Het beeld van de hotelkamer komt terug in haar gedachten. Waarom weet ze niks meer? Een black-out? Wat kan er gebeurd zijn? Niet aan denken. Niet nu. Concentreer je op iets anders. Theater, tradities, spreekwoorden, daar was je mee bezig. *Lo Scirocco in giugno, ruba una donna*. Nog zo een, al eeuwen oud. De sirocco in juni steelt een vrouw.

Vreemd spreekwoord eigenlijk.

Er zou dus al generaties lang een jonge vrouw verdwijnen als de sirocco in juni huishoudt. Hmm, ze kan zich best voorstellen dat heel veel meiden elk jaar weer hopen dat de sirocco lekker tekeergaat in juni.

Als jonge vrouw heb je in dit dorp nou eenmaal niet veel te zoeken. De machocultuur die nog lang niet overal verdwenen is – en vooral de controle van de familie – kan het bestaan voor sommige slimme meiden behoorlijk lastig maken. Het moet een prima gelegenheid zijn om zonder al te veel ophef de benen te kunnen nemen.

Voor de familie is zo'n legende trouwens ook een uitgelezen manier om de schande te vermijden die ongetwijfeld volgt als men erachter komt dat dochterlief huis en haard verlaten heeft, omdat ze gek werd. Niet van de sirocco, maar van haar liefhebbende familie.

Misschien is de juni-sirocco zelfs ooit gebruikt door vaders om van hun lastige dochter af te komen. Of door mannen om van een overbodige echtgenote verlost te worden. Of vrouwen, dat kan natuurlijk ook, die op zo'n manier een rivale konden lozen. Het moet niet moeilijk zijn een lichaam te laten verdwijnen in de woeste golven. En gesneuveld of verdwenen, wie merkt het verschil als er geen lijk is? Max schiet ondanks haar moeizame tocht naar boven in de lach om haar eigen gedachten.

Jammer wel dat het spreekwoord rept over een jonge vrouw, gezien het feit dat de man van de hotelkamer verdwenen is.

En ze is weer terug bij af. Shit. Haar snelle hartslag van de inspanning veroorzaakt ook een licht gevoel van paniek. Bloed, een hotelkamer, een man, een black-out, het kan niet veel goeds betekenen. Het kan zelfs heel veel afschuwelijks betekenen.

Dat hoeft natuurlijk niet, probeert ze zichzelf gerust te stellen. Waarom zou er geen meer voor de hand liggende verklaring zijn? Wie weet is hij getrouwd of heeft hij een partner en is hij met spijt overladen het hotel uit geslopen. Klinkt aannemelijk, toch?

En wat het spreekwoord betreft, in ieder geval kan Max met zekerheid zeggen dat zij afgelopen nacht niet gestolen is, ze heeft zich kosteloos en voor niks weggegeven, daar twijfelt ze niet aan. Ze is ook niet gesneuveld. Ze leeft nog. Alhoewel, gezien haar kater verdient haar lichamelijke toestand die benaming nauwelijks. En, ook niet onbelangrijk, qua spreekwoord, niemand onder de tachtig zal haar een jonge vrouw noemen. Vermoedelijk is dat een gepasseerd station als je de dertig aantikt; op tweeënveertigjarige leeftijd kun je het sowieso schudden om met jong geassocieerd te worden.

Hoe oud was die man eigenlijk? Ze vervloekt zichzelf om de vage herinnering. Was het bloed van hem afkomstig? Als dat zo is, zit-ie misschien nu in het ziekenhuis. Of was het allemaal van haarzelf? Maar als dat laatste het geval is, waarom heeft ze er dan niks van gemerkt?

Een black-out door de alcohol? Het is haar lang niet overkomen.

Met een licht schuldgevoel moet ze bekennen dat het niet komt doordat ze minder is gaan drinken, maar simpelweg doordat ze er steeds beter tegen kan. *Practice makes perfect.*

Ze is blij wanneer ze de laatste treden naar haar tijdelijke appartement beklommen heeft. Een tijdelijk onderkomen zoals er de afgelopen jaren in het dorp zo veel zijn geweest. Achteraf had ze misschien beter de langere maar minder steile route kunnen nemen.

Binnen is het drukkend warm. Ze zet de airco aan, kleedt zich uit en gooit